

חנוכה

טוב לחסות בה' מבטוח באדם

סיפר הגאון רבי מכלוף חדד זצ"ל מג'רבא בספרו "**כרחם אב**" סיפור ששמע משליח ארץ הקודש: איש היה בימי שלמה המלך, ושמו אלקנה. עשיר מופלג היה, ביתו פתוח לרווחה וידו פשוטה לצדקה ולחסד.

אך גלגל הוא שחוזר בעולם, והאיש ירד מנכסיו. מכל רכושו לא נותרה לו אלא עז אחת. היה אלקנה מהרהר במצבו, מצר על עניו וליבו דווי. והמלך שלמה נוהג היה להתחפש בבגדי עניים מפקידה לפקידה, ומסובב בשווקים וברחובות להטות אוזן לשיחת האזרחים לדעת את מצבם ולהכיר את מחסורם. אותו יום התחזה המלך, כמנהגו, יצא לשוק והשמש קפחה עליו בעוז.

יצא אליו אלקנה והזמינו להסב בצל קורתו. השקהו מים צוננים והפציר בו לארח לו לסעודה. הגיש לו צלי בשר רך וטוב, והשנים שוחחו תוך כדי ארוחה. סח אלקנה לפי תומו על מצבו, וגילה כי לכבודו של האורח שחט את העז האחרונה, שריד רכושו.

התרגש שלמה המלך מנדיבותו של המארח ואמר לו: "חבר אני למלך שלמה. אתן בידך מכתב אל המלך. הצג אותו בפניו, והוא יחזירך למעמדך ויעשירך עושר רב! בדין הוא שתעשיר - שכן רודף צדקה וחסד - ימצא חיים צדקה וכבוד!" נטל אלקנה את המכתב, ועלה לירושלים. בהגיעו, פנה אל ארמון המלוכה, שם נאמר לו, שהמלך שלמה שוהה עתה בבית המקדש.

הלך אלקנה לבית המקדש וראה את המלך כורע על ברכיו וכפיו פרושות השמימה, והוא מבקש מבורא העולם, כי יברך את השנה הזאת ואת כל מיני תבואתה לטובה, ותהי אחריתה חיים ושבע ושלו. שמע אלקנה וחשב בלבו: אם המלך שלמה בכבודו ובעצמו מבקש טובה וברכה ממקור הברכות, מה לי לפנות אליו ולהזדקק לטובותיו, מדוע לא אפנה הישר אל המקור? זאת ועוד: אם יעניק לי המלך מטובו, הן לא יוכל להבטיח את עשרי, שלא יארע בו נזק ומחסור, כפי שארע לממוני הרב. אבל אם יחון אותי הבורא בממון, יעניק לו גם קיום ושמירה, ככתוב: "**יברכך ה' - וישמרך**". מיד כרע והשתחוה וביקש מהקדוש ברוך הוא כי ישלח עזרו מקודש. קם אלקנה מכרוע על ברכיו, וליבו מתרונן באמונה ובבטחון. אחר שב לעירו והחליט לעסוק במלאכה, וה' יהיה בעזרו. נטל גרזן והלך ליער לחטוב עצים. ניגש לעץ, וניסה לכרתו. היום היה בוער כתנור, והעץ קשה לכריתה.

עד מהרה התעייף והחל לבכות מרוב מרירות. הפיל תחינתו לפני בוראו שיעזרהו. שב והניף את הגרזן, ולשוא. החליט לנסות, אולי יעלה בידו לעקור את העץ עם שרשיו. ולהפתעתו, עלה הדבר בידו. הוברר לו שמתחת לעץ היתה קרקע חלולה, בור נפער לנגד עיניו - ובתחתיתו נצצו זהרי זהב. גחן אלקנה וגילה מטמון דינרים. הודה האיש לה' על מתנתו, החל לסחור בממון, וה' שלח ברכה במעשיו, והיה לעשיר שבעתים מעשרו בעבר. עברו ימים, המלך שלמה נזכר באלקנה. תמה מאד מדוע לא בא להציג את המכתב. שאל את משרתיו ושומר הסף ענה, כי היה כאן אדם אחד, שביקש למסור למלך מכתב, אך נכנה שהמלך שוהה בבית המקדש. שם את פעמיו לכיוון בית המקדש ולא שב עוד. התפלא המלך, והחליט לחקור בענין.

שב והתחזה לאדם פשוט, והלך לעירו של אלקנה. מצאו בארמון מהודר, ובו אורחים לרוב, והוא עומד עליהם ומשרתם ומגיש לפניהם מכל טוב. ראה את המלך בלבשו הדל, והזמינו לטול ידיו ולהסב לסעודה. אמר לו: "**כלום לא תכירני?**" אני הוא האורח, שלכבודו שחטת את העז האחרונה! מסרתי בידך מכתב למלך שלמה, כלום כל העושר הזה ממנו בא?

" **ענהו:** "לאו. עליתי לירושלים וראיתי שהמלך שלמה עצמו מייחל לעזרת הבורא. אמרתי לנפשי: אם כך, הלא טוב לבטוח בה' מבטוח בנדיבים, והתפללתי גם אני לה' שיעזרני!" אמר לו שלמה המלך: "**אני הוא**

חנוכה

המלך שלמה, ואשריך שלא בטחת באדם אלא בה' לבדו הוא שאמר דוד אבי עליו השלום:
אל תבטחו בנדיבים בבן אדם שאין לו תשועה. והינו שהנדיב עצמו - הן תשועתו אינה מכוחו
אלא מאת הבורא יתברך שמו. לפיכך מה לכם לפנות אליו, פנו ישירות אל מקור הברכות!"

מקור: הרב שלמה לוינשטיין